portal obert
revista del Seminari de Barcelona

Diputació, 231 - Tel. 93 454 16 00 - 08007 BARCELONA NUM. 63

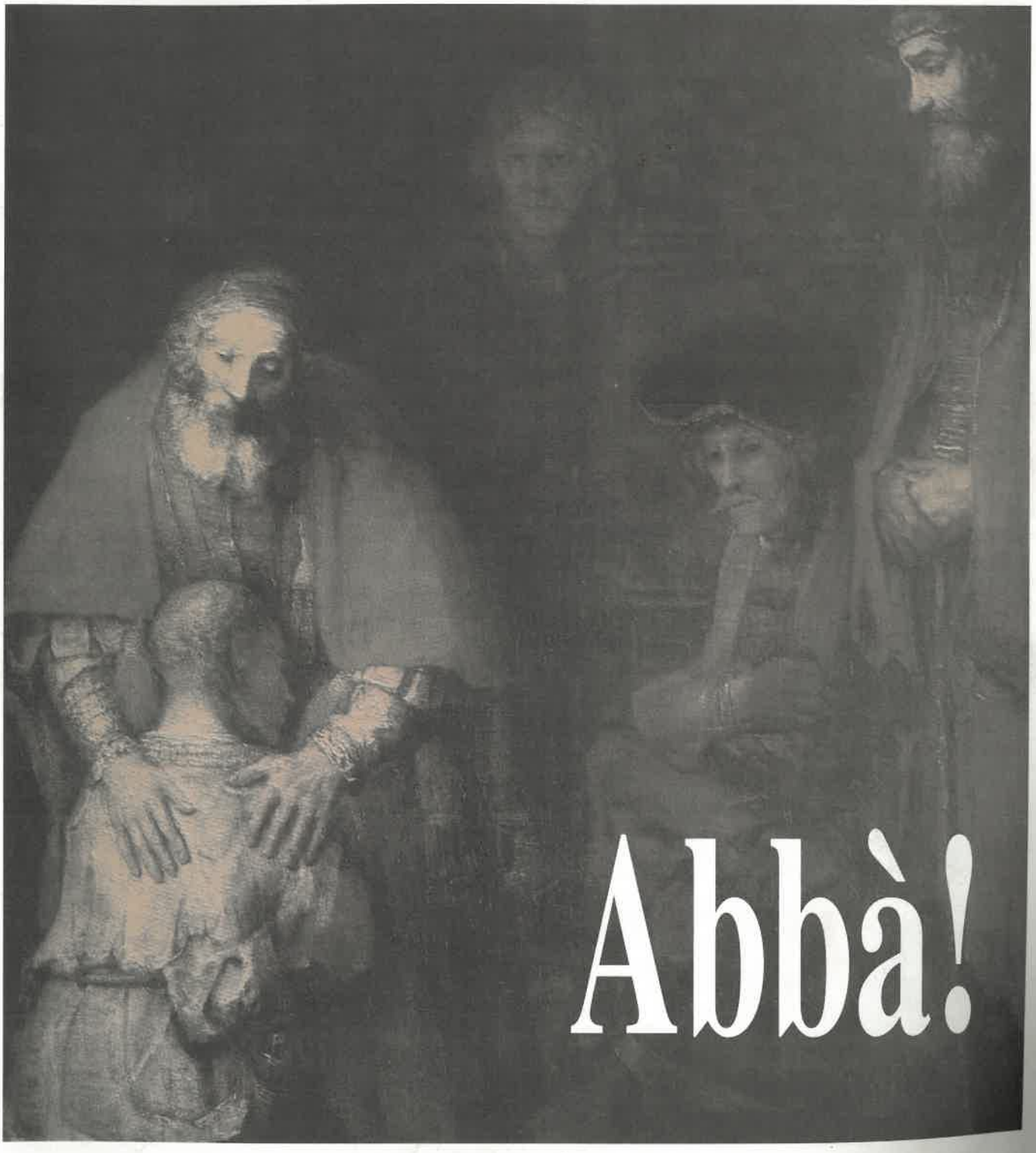

Abbà!

SUMARI

2 Ja no sóc Jo

3 Editorial

Nous Superiors

4 Admissió als ordes i ministeris

5 Jornada de formació

6-7 Nous ingressos seminaristes

8-9 Crònica

Agenda

10 Seminari menor

Vers el presbiterat

11 Mn. Ramon Prat i Pallarés

12 Felicitació del Sr. Cardenal

PORTAL OBERT
(Desembre 1998 nº 63)
EQUIP DE REDACCIÓ
Manuel Coronado
Josep Torrente
Carles Muñiz
David Remolar
Miquel Àngel Guitián

Disseny i impressió: SANDOGRAF.
T. 93 232 88 85. Fax 93 232 88 78

"JA NO SÓC JO..."

El diaconat és un ministeri que palesa una dimensió fonamental: el servei. Quan el passat dia 24 de setembre em varen ordenar de diaca, no podia ni sospitar el que se'm venia a sobre. L'experiència de donar-se totalment, a totes hores i sense condicions a una comunitat cristiana no es pot preveure ni explicar amb antelació. S'ha de viure.

Certament, el canvi d'anar "per hores" a col•laborar a la parròquia els caps de setmana (com he fet durant sis anys d'estada en el Seminari) a passar a viure i a fer de la parròquia casa meva ha estat un canvi fort. Ara és quan el ministeri comença a prendre forma, a tenir "cara i ulls" com diem col•loquialment. Estar a prop de la gent, de cada persona, posar-se a l'abast dels altres per tal de fer-los costat i suportar així tantes xacres i patiments és un aspecte essencial del capellà. Però no és una forma qualsevol d'acompanyar. No es tracta de fer costat com qui fa companyia a una persona que està sola. És FER COSTAT EN DÉU.

Què vol dir això? Vol dir transmetre Déu a la persona que tenim al davant. Vol dir "patir amb", és a dir "compadir-se de" com Déu es compadeix i pateix amb els qui pateixen, sobretot amb els qui ningú té per res... Vol dir estar sempre a punt per donar raó de la nostra fe, com diu sant Pere, però d'una fe viscuda, "útil i constatable", sí se'm permet l'expressió, i amb respecte i tolerància.

Transmetre Déu és dur-lo dins per treure'l a fora, treure l'Esperit que tots portem, el tresor amagat dins nostre. Així podrem consolar i compadir-nos encara que, de fet, és Ell qui ho fa a través nostre. Som "pobres i dissortats", com diu el salmista però duem "un tresor en vasos de terrissa", en paraules de sant Pau. És el nostre ministeri. Ministeri de servei en la joia, ministeri d'amor des de la gràcia, ministeri d'humilitat per a donar-se millor.

Però, per fer tot això haurem de renunciar al nostre "jo", als nostres gustos i preferències, als nostres esquemes i planificacions i adoptar els d'un Altre... Nosaltres no ens prediquem a nosaltres mateixos. Prediquem quelcom més, quelcom que ens depassa. Prediquem el Regne que ve, que és enmig nostre. Un Regne que ens dóna vida. Prediquem Crist.

No sé encara si puc afirmar, com fa sant Pau des de la seva experiència de fe, que Crist viu plenament amb mi, dins meu. Tampoc en tinc cap "evidència", ni la puc tenir. Crec que el camp de la fe no està fet de seguretats sinó de certeses. Buscar seguretats es "fer trampa", és voler-se estalviar el "salt" de la fe per tal d'estar més tranquils. Però la pau que ve de Déu no és la dels homes. La pau que ve de Déu és una altra cosa...

Tanmateix, ara ja puc dir que alguna cosa ha passat, que ja res no és el mateix d'abans, que algú m'ha canviat, que... "Ja no sóc jo...". Sóc un altre persona en Déu.

Xavier Moretó Navarro
Diaca

EDITORIAL

A l'hora de fer la presentació del nou curs 1998-99 del nostre Seminari Major, crec que recordar el que ens diu el Pla de Formació per als Seminaris Majors, descriu perfectament els projectes i objectius que l'equip de formadors ens hem proposat.

El Seminari Major és, sobretot, una comunitat educativa en camí: la comunitat promoguda pel Bisbe per tal d'oferir al qui és cridat pel Senyor al servei apostòlic, la possibilitat de reviure l'experiència formativa que el Senyor va dedicar als dotze. La seva identitat més profunda rau, per consegüent, en el fet de ser, a la seva manera, una continuació a l'Església d'aquella íntima comunitat apostòlica formada entorn de Jesús.

Des d'aquest marc de referència, el Seminari Major es constitueix com una comunitat humana, eclesial, diocesana, educativa en procés, a la qual el Bisbe, segons les normes de l'Església, confia la comesa de formar els futurs sacerdots seculars diocesans.

Com a *comunitat humana,* formadors i seminaristes compartim un projecte de vida en comú. Com a *comunitat eclesial* volem viure amb radicalitat l'esperit de l'Evangeli i que resplendeixi en nosaltres l'Esperit de Crist i l'amor a l'Església, oberts, solidàriament i servicialment, a l'Església i al món d'avui, atents a llurs necessitats. Com a *comunitat eclesial diocesana,* el Seminari viu en comunió amb el seu Bisbe i el seu Presbiteri, coneixent les seves preocupacions pastorals, inquietuds i esperances. Com a *comunitat educativa,* s'acompanya el procés vocacional vetllant la formació humana, espiritual, inte·lectual i pastoral dels futurs preveres.

En definitiva, tota l'educació dels seminaristes ha de tendir a la formació de veritables pastors d'ànimes, segons l'exemple de nostre Senyor Jesucrist, Mestre, Sacerdot i Pastor.

Tenint aquest esperit i amb aquestes línies mestres que ens assenyala el pla de formació per als seminaris majors, formadors i seminaristes vam començar el curs 1998-99, el dia 25 de setembre dedicant el mati a programar la vida comunitària i la tarda a la pregària i reflexió. I·lusió, esperança, alegria pel retrobament després de les vacances, ganes de fer camí, ... van ser les notes predominants d'aquesta primera jornada de Seminari. El dia va acabar amb la celebració de l'Eucaristia.

Aquest dia 25 de setembre, la tradició de l'església de Jerusalem celebra als Deixebles d'Emaús, i nosaltres també al llegir les Escriptures i Partir el Pa, com aquells dos deixebles, vam sentir la presència del Senyor que feia camí amb nosaltres i que ens animava a continuar treballant pel Regne de Déu, en el camp específic del Seminari.

A tots us demanem la vostra pregària i suport per les vocacions tan necessitades a la nostra diòcesi i pel Seminari, que prepara als futurs pastors del poble de Déu que pelegrina a Barcelona.

Que la Mare de Déu de Montealegre, Sant Josep i el Beat Josep M. Peris intercedeixin per nosaltres, i ens ajudin a fer realitat tots aquests objectius.

Mn. Francesc Prieto, pvre
Rector del Seminari Conciliar

Mn. Francesc Prieto
Rector del Seminari.

Mn. Manuel Homar
Director Espiritual

Mn. Antoni Babra
Superior de la Residència *"Sagrat Cor"*

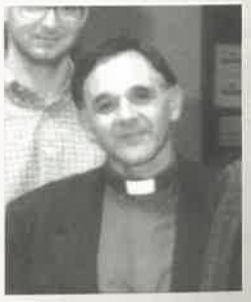

Mn. Josep Serra
Superior de la Residència de *La Sagrera*

Mn. Manuel Coronado
Superior de la *Residència "Sant Josep Oriol"*

ADMISSIÓ ALS ORDES I MINISTERIS

El dia 30 de novembre, festa de Sant Andreu Apòstol, a la Capella del Seminari va tenir lloc l'admissió a ordes dels nostres companys: Joan Manel Serra, Josep Lluís Calvís i Prakash Chukka, també van rebre ministeris d'acòlit i lector: Josep Mª Llorca i Xavier Pich. L'eucaristia va ser presidida per Mons. Joan Carrera. Preguem a Déu pels nostres germans i demanem que continuïn fidels a la crida del Senyor.

En Prakash i en Josep Lluís ens comenten a continuació què significa per a ells aquest nou pas cap al presbiterat.

Josep Lluís Calvís, seminarista de cinquè de Teologia.

Què et suposa rebre l'admissió als ordes?

Primerament haig de manifestar que és un fet que m'engresca, perquè em mostra la confiança que ha posat l'Església de Barcelona en mi per a ésser un futur prevere. Després, perquè confirma de manera més visible el procés que durant sis anys he anant fent juntament amb el Crist. Un procés que no t'estalvia cap dificultat, però ple de vivències, persones, dons i sobretot d'una joia que es contagia arreu on vas, i que amb l'ajut de l'Esperit he anat fruint dins el Seminari, les parròquies on he col·laborat, les persones que m'han acompanyat i estimat.

És per tant un do, que tot i no merèixer, et porta a madurar, a enamorar-te més del Crist, a estar més atent a la realitat més immediata, a sentir-te més pobre i sobretot a viure més radicalment l'Evangeli.

Així, mateix, és descobrir com t'estimes l'Església, que amb les seves virtuts i mancaments camina pelegrina cap al Crist i és l'espai on he de concretar la meva vocació de fill de Déu i de pastor, per a servir tots els germans, especialment els més pobres i febles.

Finalment, dir-vos que el més important és adonar-te que cal que siguem acollidors de l'amor del Pare, de la força de l'Esperit, i de Jesús, Pa de Vida i alhora deixar-nos acollir per aquesta comunió. Una comunió que és amor i comunitat, que és esperança i lluita, que és vida i fraternitat.

Prakash Chukka, seminarista de cinquè de Teologia.

Quan Maria pregava en silenci i de sobte se li apareix l'àngel i li anuncia el missatge de Déu, ella com a resposta diu: "Amén" (que vol dir : Així és) amb plena confiança.

És a partir d'aquest moment que ella guardava i meditava tot en el seu cor ja que ens donaria aquell que salva el món.

Ara, jo en aquest nou pas cap al sacerdoci, l'admissió als ordes, igual que Maria dic: "Amén" responent amb humilitat al Senyor que em crida i demanant forces en la pregària per a preparar-me a rebre el Sacerdoci de Crist en i per l'Església Catòlica, deixant-me portar per l'Esperit Sant que et porta allà on ell vol.

Dono gràcies a Déu Pare que m'omple del seu amor per donar-me aquest do preciós que és la vocació sacerdotal. Als vuit anys vaig sentir la crida del Senyor durant les celebracions eucarístiques, font de la nostra vida, on ens santifiquem cada moment segons la voluntat del Déu misericordiós.

JORNADA DE FORMACIÓ

El dia 6 de novembre vam rebre al Seminari el Dr. Jaume González i Padrós, professor de l'Institut Superior de Litúrgia i vicari a la parròquia de Sant Gregori Taumaturg.
Fou convidat per fer-nos una breu presentació de la Carta apostòlica *Dies Domini* del nostre Sant Pare Joan Pau II.

El mateix Mn. Jaume González va expressar la complexitat que suposava per a ell fer un treball de síntesi sobre un document d'aital densitat teològica i espiritual. Això, encara va fer més valuosa i meritòria la seva exposició, sempre ben ornamentada amb la simpatia i bon humor que caracteritzen a aquest prevere de la nostra diòcesi.

Abans d'endinsar-se en la temàtica concreta de la carta, Mn. Jaume va creure convenient fer-nos un petit proemi en referència a la "concepció cristiana del temps", sense cap dubte un dels eixos que vertebren la carta "Dies Domini".

L'argumentació, arrelada en les fonts neotestamentàries, principalment paulines, va portar a l'afirmació que, amb l'esdeveniment de Jesús, en el temps cronològic es fa present el temps teològic: temps de Déu, temps escatològic. En el temps cronològic que vivim ara hom pot fer la distinció entre el que només pertany al temps cronològic i allò que és etern. Submergit en el temps, el deixeble de Crist, en la pregària, s'uneix a Aquell pel qual el "temps" és etern.

Tanmateix, en el moment actual sembla que el cristianisme és per a molts cristians una reducció a una sola pregunta: què fem?

En aquest sentit, hi ha una reducció de l'espai per a la simbolicitat, la "inutilitat", la gratuïtat, etc. en el nostre món catòlic. Tot ha d'ésser útil i eficaç.

Per tot això, arriba a plantejar-se una qüestió que, de ben segur, ens pot interpel·lar a tots: com pot haver-hi "temps de pregària" en un temps que es basa en la contingència?

En aquesta línia podem trobar la intenció d'aquesta Carta Apostòlica. El papa Joan Pau II ens proposa "redescobrir" de nou el diumenge! Ens diu: " No tingueu por de donar el vostre temps a Crist! " (Nº 7). Viure l'espiritualitat del diumenge és fer experiència del do de Déu que ens fa entrega del "seu dia" com a prova d'un amor sempre novedós. Continua dient el Sant Pare que "el temps ofert a Crist mai pot ser un temps perdut, més aviat és un temps guanyat per a l'humanització profunda de les nostres relacions i de la nostra vida" (Nº 7).

Si fem una excursió ràpida pels cinc capítols que composen la Carta Apostòlica ens adonem com el Papa ens convida, o millor encara, ens apressa a tots els cristians a recuperar l'autèntic sentit "sacral" , i per tant, arrelat a allò de més profund de l'home, del diumenge. Només hem de parar esment en els títols: *Dies Domini, Dies Christi, Dies Ecclesiae, Dies Hominis, Dies Dierum,* per prendre constància de la rellevància de contingut a tots els nivells, teològic, cristològic, eclesiològic i antropològic, d'aquest dia, que poc a poc ha anat perdent la seva especificitat per causa de la rutinària i secularitzada comprensió del temps de l'home postmodern.

Davant d'aquest fet el Papa parla del diumenge com un dia d'alegria, de descans i solidaritat, tres dimensions importants pròpies de l'existència creient, que participen espiritualment del que és la font de tot bé.

El diumenge, tal i com se'ns diu en el subtítol del capítol cinquè és la festa primordial reveladora del sentit del temps, per això "la santificació del diumenge és un testimoni significatiu que els cristians estan cridats a oferir, per tal que els temps de l'home siguin sempre sostinguts per l'esperança! (Nº 75)

No podem oblidar que el diumenge és el dia en el qual el cristià recorda la salvació que, oferta en el baptisme, el fa home nou en Crist. És també el "dia Pasqual", en expressió de Sant Agustí: "sagrament de la Pasqua".
Tota aquesta vivència pregona de la fe el cristià està cridat a viure-la en comunitat, i d'una manera especial en el diumenge. Una comunitat que aixeca el seu cor agraït i joiós vers Déu en l'assemblea eucarística, centre del diumenge.

"Precisament en la missa dominical és on els cristians [reviuen] d'una manera particularment intensa l'experiència que van tenir els Apòstols el vespre de Pasqua, quan el ressuscitat se'ls va manifestar estant reunits" (Nº 33)

L'assemblea dominical és, no ho oblidem, un lloc privilegiat d'unitat, ja que en ella se celebra el "sacramentum unitatis" que caracteritza profundament l'església (Nº 36) i, alhora, és un esdeveniment de fraternitat entre els membres de les comunitats.
Si realment volem copsar el sentit del diumenge, com a do de Déu a l'home, i per tant interpel·lació a la resposta agraïda, festiva, individual i col·lectiva, etc. trobarem en l'eucaristia el moment on "es realitza la plenitud del culte que els homes li deuen a Déu, no comparable amb cap altra experiència religiosa" (Nº 81)

Aquesta podria ser la síntesi, ben modesta, del que el Dr. Jaume González ens va presentar, amb molta més lucidesa que no pas jo ho he fet ací.

No ens pot passar inadvertida la importància i també la intenció implícita del Sant Pare publicant aquesta Carta Apostòlica a les portes del nou mil·leni, al bell mig de la preparació del Jubileu de l'any dos mil, "any de gràcia" per a tots els homes de la terra.

Preguem pels bons fruits d'aquest document "Dies domini" en les nostres comunitats i unint-nos a la intenció del Sant Pare demanem a Déu, per la intercessió de la Santíssima Verge Maria, que els deixebles del seu Fill siguem anunciadors cada vegada més creïbles de l'evangeli i constructors actius de la civilització de l'amor amb els homes i dones del tercer mil·leni.

Cristóbal Robledo, 4r de Teologia

NOUS INGRESSOS

Carlos de la Fuente.

Tinc vint-i-dos anys, sóc de Sant Joan Despí i vinc de la Parròquia de la Verge del Carme. Acabo de fer el BUP i el COU i ara estic al curs Introductori amb moltes il·lusions de seguir les petjades del Crist.

Josep Serra Planas.

Em dic Josep Serra Planas, nascut a Terrassa fa 24 anys i els meus estudis són de grau superior en Instal·lacions Electrotècniques. Actualment estic a la Parròquia de la Sagrada Família de Terrassa. Vaig entrar al Seminari perquè crec que Déu em crida a ser prevere.

Juan José Arbolí.

Sóc en Juan José Arbolí, tinc 30 anys i vinc de la Parròquia de la Mare de Déu de Núria. Abans d'entrar al Seminari vaig treballar durant uns quants anys a Barcelona. La meva recent entrada al Seminari és sobretot un regal de Déu, pel que estic immensament agraït. A tot aquell que llegeixi aquestes línies li demano si us plau la seva pregària per la nostra perseverança.

David Fornieles.

Sóc David Fornieles i tinc 19 anys. Aquest any he acabat el COU i, després de rumiar-ho molt, he decidit entrar al Seminari. No ha estat una decisió de l'últim moment. Després de batallar-hi molt, el Mestre ha continuat cridant-me pel meu nom. I, davant tanta grandesa, qui pot negar-se? És més, qui vol negar-se a seguir el qui és el Camí?

J. M. Torrubia Ruiz.

Em dic Josep Maria Torrubia Ruiz, tinc 25 anys i procedeixo de La Garriga, de la Parròquia de Sant Esteve de La Garriga. Tinc el COU i Selectivitat i després d'aprovar-los vaig posar-me a treballar. Estic cursant Introductori per veure i discernir si el Senyor vol que el segueixi d'una forma total o no. Déu dirà!

Félix Romo.

Em dic Fèlix Romo. Vaig néixer a Barcelona fa 17 anys. Em van batejar a la Parròquia de la Mare de Déu de la Salut de Badalona on he passat la meva infància. Actualment, visc a Mataró. Allà hi col·laboro a la Parròquia de Sant Josep amb el grup de joves que ens vàrem confirmar fa any i mig. Enguany he entrat al Seminari per seguir les petjades del Crist.

Simón-P. Osorio López.

Em dic Simón-Pedro Osorio López. Tinc divuit anys, sóc fill únic i els meus pares són de Granada. Vaig estar nou anys estudiant als Maristes de les Corts. Fa alguns anys que col·laboro a la Parròquia de Sant Joan M.Vianney. Després de haver format part de la comunitat del Seminari Menor durant tres anys inicio enguany al Seminari Major aquesta nova i important etapa del meu camí vers el presbiterat.

S SEMINARISTES

Lluís Campanyà

Sóc en Lluís Campanyà i Jané, tinc 29 anys, sóc fill de Sant Andreu del Palomar, Parròquia de Sant Pacià, on vaig ser batejat i he anat creixent en la Fe. Aquest curs estudio 3r de Teologia, avançant amb goig en la meva preparació pel servei de l'Església. Col·laboro a Santa Maria de Badalona.

Lluís Ramis Juan.

Tinc 40 anys. La meva vocació sacerdotal va sorgir d'intentar donar un sentit més transcendent a la meva vida; probablement com a fruit d'estar en un moviment cristià i viure les coses de Déu amb profunditat i sentit de compromís. Ara bé, primer vaig haver de rebutjar altres camins com el de la medicina que exercia en països del tercer món. El fet de no veure'm capacitat malgrat que m'agradés l'idea, ja era una forma mitjançant la qual Déu em deia que aquell no era el meu camí.

Manuel Amado

Sóc de la parròquia de sant Esteve de Granollers, i tinc 42 anys.

Cal que cadascú pensi què és més important i que hi ajusti la seva vida. Per a mi, el més important és Jesús i crec que Ell em diu: "Deixa les xarxes, vine i segueix-me". Jesús és la persona que més m'ha engrescat i per això em sento cridat a proclamar joiosament la Bona Nova de Jesús i a servir el seu Poble.

Agustín Salvador García.

Tinc 34 anys i procedeixo del món obrer. Petits compromisos derivats de la meva fe van desvetllar de manera tardana en mi, el desig apassionat i inevitable de consagrar-me a Déu. Dir "SI" m'ha alliberat. Res em fa més feliç que intentar pagar amb el meu amor, l'Amor amb que Déu ha omplert la meva vida.

Juan A. Boardman

Nascut el dos d'agost de 1962 a Palma de Mallorca (Balears). La professió que tenia anteriorment era de músic militar. La raó per la que entro al Seminari és per Amor de Déu, per a viure eternament en Crist i donar-lo a conèixer als meus germans, i ser mirall on es reflecteix la llum de nostre Senyor Jesucrist.

José Rodríguez Fdez.

Fa temps que sento la crida de Jesús. Jo em vaig preguntar: per a què em crida?" Doncs per a seguir-lo, i això per a mi és quelcom molt seriós, que suposa un gir radical en la vida de qualsevol home. Contribuir a aquesta tasca meravellosa que cerca la plenitud humana, és quelcom que omple el cor d'alegria.

CRÒNICA

Hem acabat el primer trimestre d'aquest curs i amb molta il•lusió ens preparem per a celebrar les festes de Nadal. A continuació us fem esment de les activitats fetes durant aquests noranta dies.

SETEMBRE

El 25 de setembre ens vam retrobar, després d'un llarg estiu, a les nostres residències: La Sagrera, El Sagrat Cor i sant Josep Oriol. Dilluns 28 iniciàvem les classes a la Facultat.

OCTUBRE

Ja el primer dia d'octubre els companys que cursen Introductori i Primer de Filosofia van participar en l'Eucaristia d'Inauguració del Curs de la Universitat Ramon Llull. El dos d'octubre amb el nostre Cardenal Arquebisbe vam celebrar l'inici de curs del Seminari Conciliar de Barcelona. El dia 14 a la Capella del Seminari Conciliar, juntament amb altres institucions, recordàrem Mn. Ramon Prat i Pallarès amb una celebració de l'Eucaristia. En la festa de santa Teresa de Jesús les Facultats de Filosofia i de Teologia de Catalunya vam celebrar l'Eucaristia de Curs 1998-99.

NOVEMBRE

El 6 de novembre vam tenir la primera Jornada de Formació sobre l'encíclica El dia del Senyor, amb la col•laboració de Mn. Jaume González Padrós. El dia 18 resàrem les vespres al cor de la Catedral i tot seguit vam participar en l'Eucaristia, en el dia de la Dedicació de la Catedral de Barcelona. El dia 20 vam tenir la celebració en sufragi dels familiars difunts dels amics i benefactors del Seminari, vam tenir un record especial vers Mn. Ramon Prat i el nostre company Josep Maria Santos. Convocats pel nostre Cardenal Arquebisbe ens unírem a la resta de la nostra Església en la Vª Jornada Diocesana. El dia de sant Andreu vam tenir una d'aquelles festes que ens agraden al Seminari, l'admissió als ordes sagrats i ministeris de lector i acòlit de cinc companys presidida pel bisbe auxiliar Mons. Joan Carrera i Planas.

DESEMBRE

El dos de desembre vam tenir novament al nostre Cardenal Arquebisbe amb nosaltres, aquest cop per a parlar-nos de l'Advent i presidir l'acte de presentació de l'encíclica Fe i Raó, organitzat per les

Facultats de Filosofia i Teologia de Catalunya; i referent a aquest mateix tema vam tenir la nostra segona jornada de formació al Seminari, amb la participació del Doctor Jaume Aymar, el dia 4. El dia 7 ens vam afegir a la Delegació Diocesana de Pastoral de Joventut participant a la Vetlla de la Immaculada. I el dia 8 vam poder participar a la Parròquia de santa Maria d'Olesa de Montserrat a dues ordenacions, una de prevere i l'altre de diaca. A l'endemà ens vam fer presents al Memorial d'Edith Stein, santa Teresa Benedicta de la Creu. I el dia 13 vam celebrar la darrera ordenació de prevere d'aquest any, a la Catedral de Barcelona. Com a Comunitat del Seminari, el dia 15 vam celebrar el sagrament de la Penitència, i el divendres 18 la Festa de Nadal, compartint l'Eucaristia i el dinar.

PER RESIDÈNCIES...

A la Sagrera el 23 d'octubre, com és tradició, en la festa de Sant Lluc van retrobar-se els antics companys d'aquella residència; i el proppassat 16 de desembre van celebrar el Nadal com a comunitat. Han anat de recés a la Casa d'espiritualitat Maria Antònia Paris de les Missioneres Claretianes de Barcelona, al Centre d'Estudis Martí Codolar de Barcelona i a les Benedictines del carrer Anglí.

Al Sagrat Cor han anat de recés a la Casa d'Espiritualitat de la Sagrada Família de Rubí i a la Casa Maria Antònia Paris de Barcelona. També han rebut la visita dels rectors de les parròquies on col•laboren els alumnes de 3r, 4t i 5è de Teologia.

A sant Josep Oriol el 3 de novembre vam celebrar la Castanyada. Com també és tradició, el 6 de novembre, els companys d'Introductori i de Primer de Filosofia van participar en l'Eucaristia de l'aniversari del trasllat de les despulles del Doctor Pere Tarrés a la Parròquia de sant Vicenç de Sarrià. Els pares i les mares dels seminaristes van visitar casa nostra el dia 14, i el dia 24 els companys de Segon de Filosofia van compartir el seu procés vocacional amb la resta de la Comunitat. El 2 de desembre vam rebre el testimoni de dos col•laboradors de l'ONG Franciscans Internacionals de Catalunya. Hem anat de recés a la Residència Mare del Diví Pastor de Pallejà, a la Llar Marista Champagnat de sant Andreu de Llavaneras i a la Casa d'espiritualitat de la Immaculada de Tiana.

AGENDA

I comencem l'any 1999. El dia 7 de gener participarem a la Trobada Diocesana de Preveres. El dia 8 pujarem a Montserrat per oferir a la Mare de Déu aquest nou curs del nostre Seminari. L'endemà a la Parròquia de sant Ramon Nonat de Barcelona, de mans del nostre Cardenal Arquebisbe serà ordenat de prevere en Ferran Pere Anselmo Diestro. El dia 14 de febrer anirem de recés per comunitats i el dia 19 la següent jornada de formació sobre el tema de l'Espiritualitat dels exclosos.

EL SEMINARI MENOR INICIA UNA NOVA ETAPA A BCN

Després d'un estiu molt agitat degut al trasllat de La Conreria al barri de Les Corts, el dia 15 de setembre començà la vida a la nova seu del Seminari Menor.

La inauguració oficial va ser el dissabte 17 d'octubre. L'acte central fou la celebració de l'Eucaristia a la Parròquia del Remei, presidida pel Sr. Cardenal Arquebisbe i concelebrada per Mons. Daumal i Mons. Vives junt amb un bon grup de preveres, entre els quals el Sr. Rector del Seminari Major i alguns Formadors, i amb l'assistència dels pares, seminaristes, familiars i amics del Seminari. En l'homilia el Sr. Cardenal remarcà la importància del Seminari Menor com a punt de referència en la pastoral vocacional de la diòcesi.

Seguidament, Mn. Arenas, Rector del Seminari Menor, a la mateixa parròquia, va fer un repàs a la història d'aquesta institució de la diòcesi i parlà de les perspectives de futur que obre el canvi realitzat.

Acte seguit ens dirigírem cap al Seminari Menor on després de recórrer les dependències de la nova casa, hi hagué un petit refrigeri en el qual es va poder saludar al Sr. Cardenal, que va compartir tot el matí amb nosaltres. També es va poder visitar una exposició organitzada sobre el Seminari Menor en els darrers 50 anys d'història.

Els seminaristes hem començat el nou curs molt il•lusionats. Estudiem al Col•legi Santa Teresa de Lisieux del mateix barri. A més d'estudiar col·laborem, juntament amb els mossens, en la pastoral de l'escola com a catequistes.

En aquest primer trimestre d'adaptació per a nosaltres, ja hem realitzat un recés, predicat per Mn. Sebastià Taltavull, Vicari General i Rector del Seminari de Menorca, i abans de Nadal en tindrem un altre amb una celebració amb els pares. En aquestes activitats participen els companys del Seminari Obert. A més, continuem anant a la Escola de Pregària a la Catedral, ens dediquem a estudiar (que ja costa!), a pregar, els caps de setmana anem a casa i a la parròquia... com veieu, no tenim temps d'avorrir-nos!

Uns seminaristes.

VERS ELS PRESBITERAT

L'Etapa Diaconal és un temps de preparació vers l'ordenació. És un temps "pont" entre els estudis teològics i la pastoral, entre la "teoria" i la "pràctica", entre la formulació de la fe i una fe viscuda. La teologia és el substrat, el pòsit, el fons sobre el que "descansa" l'argumentació religiosa però després caldrà adaptar aquest fons a la realitat de les parròquies, de la gent, de les inquietuds i patiments de les persones de cada dia.
Aquesta adaptació demana una bona dosi de sensibilitat, paciència i tolerància al mateix temps que de fermesa i convicció. La "teoria" explicada haurà de ser viscuda per tal de ser creïble... Argumentació i testimoni hauran d'anar de la mà, complementantse l'un a l'altre.
Tot això no s'aprèn "en quatre dies" però podem dir que ho estem començant a fer ara en plenitud en aquest "entre-temps" de la nostra formació. Ara és quan tenim els coneixements i podem contrastar-los amb la realitat de les persones. És un temps important per cimentar els coneixements apresos a la llum de les necessitats del homes i dones de les nostres comunitats.

Xavier Moretó Navarro
Diaca

RAMON PRAT I PALLARÉS

El 24 de juliol moria a Barcelona, Mn. Ramon Prat i Pallarès, als 66 anys, després d'una llarga malaltia.Mn. Ramon ens ha deixat el testimoni d'una vida sacerdotal al servei especialment de la formació dels futurs preveres.

Ordenat a Roma l'any 1960 fou coadjutor durant un breu temps a la Parròquia de Santa Maria de Barberà. En l'octubre de 1961 el Bisbe Dr. Modrego el nomena professor d'ètica i superior del Seminari Conciliar de Barcelona en el primer equip de sacerdots diocesans que se'n feren càrrec, rellevant als Operaris Diocesans.

Durant trenta anys (1961-1991) exerci el seu ministeri presbiteral en el Seminari, com a professor, formador, vice-rector i des de 1976 com a rector. Des del Seminari visqué els profunds canvis que ha experimentat la societat i l'Església en aquests anys decisius. La celebració del Concili Vaticà II i l'aplicació de les seves ensenyances comportà una renovació en aquesta institució. Mn. Ramon formà part dels diferents equips de formació que seguint les directrius dels diferents bisbes de Barcelona, portaren a terme aquesta renovació.

Fruit d'aquesta preocupació dirigí i coordinà un estudi sobre el sacerdoci que es publicà en 1969 amb el títol "El sacerdot avui: vida i missió". Són moltes les generacions de preveres que en el seu temps de formació han gaudit del mestratge de Mn. Ramon. Mestratge que exercia amb una gran finor espiritual, acollint, escoltant i ajudant a discernir. L'ajudava, i molt, el seu caràcter jovial, el seu fi humor (de clara influència anglòfila), el seu tracte senzill i el seu rigor en analitzar les situacions, mai es quedava amb la primera impressió, ni es deixava emportar per les emocions d'un moment.

La seva preocupació per suscitar vocacions al presbiterat que responguessin a les diferents realitats de l'Església, el portà a crear camins per la formació de preveres provinents del món obrer i també per possibilitar la formació intel·lectual a joves que no tenien els estudis necessaris per accedir a la formació eclesiàstica.

El seu ministeri en el Seminari no fou obstacle per que Mn. Ramon fos una persona d'estudi, dedicat especialment, però no tant sols, a la filosofia, i esmercés moltes hores de docència com a professor del Seminari i de les Facultats de Teologia de Catalunya i de Filosofia de la Universitat Ramon Llull, i també com a consiliari de grups de matrimonis, a la direcció espiritual i de manera molt discreta, però eficaç, exercí la caritat.

En aquests darrers anys, lliure ja de les obligacions del Seminari, es dedicà amb més intensitat a aquestes qüestions. Des del curs passat era president de l'ICESB.

És de justícia que tots els que l'hem conegut i estimat preguem per ell a Jesucrist, Gran Sacerdot i donem gràcies per tots els beneficis que per mitjà del ministeri de Mn. Ramon hem rebut de Déu. Ministeri que com ens ensenya Sant Pau, i a ell li agradava recordar: "és un tresor que portem en gerres de terrissa, perquè quedi ben clar que aquest poder incomparable ve de Déu i no pas de nosaltres".

Als seminaristes i les seves famílies, als benefactors i tots els amics del Seminari, us felicito de tot cor en aquestes festes de Nadal.

Miguel M. Arnáiz